

ЛОГІНОВ Володимир Іванович (15. 09. 1923, м. Біла Церква, нині Київ. обл. — 27. 04. 1966, Москва) — військовик. Герой Радянського Союзу (1945). Учасник 2-ї світової війни. Державні та бойові нагороди СРСР. Закін. прискор. курс Омського військ. піхот. училища (РФ, 1942), Військ. академію ім. М. Фрунзе (1953), Військ. академію Генштабу (1963). В армії від 1941, на фронті від жовтня 1943. Відзначився у серпні 1944 як командир роти 110-го гвард. стрілец. полку 38-ї дивізії під час форсування р. Зх. Буг поблизу м. Брест (Білорусь). Після війни — на команд. посадах, зокрема від 1955 — ст. ад'ютант міністра оборони СРСР, від 1956 — заступник

командира механізов. та командир мотострілец. полків Групи рад. військ у Німеччині, від 1963 — старший офіцер у Генштабі Сухопут. військ, від 1964 — полковник у відставці. Мешкав у Москві. У Білій Церкві ім'ям Л. названо вулицю та школу, на будівлі якої встановлено мемор. дошку.

Рекомендована література

1. Боевые звезды киевлян. К., 1983
2. Навечно в сердце народном. 3-е изд. Минск, 1984.

В. О. Сандул

Бібліографічний опис:

Логінов Володимир Іванович / В. О. Сандул // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-56134>

2001–2026 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).